

РЕШЕНИЕ

№ 4573

гр. София, 08.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 08.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **3473** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс.

Делото е образувано по жалба на Ч. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Н., срещу Решение № 335 от 12.03.2013г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което на осн. чл. 75, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал.1, т.4 във връзка с чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушение на материалния закон, немотивиран и постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Оспорва се изводът на административния орган, че не са налице материалноправни предпоставки за предоставяне на закрила на чужденеца. Според жалбоподателя, административният орган не е проучил достатъчно както данните относно личната му история, така и обстановката в страната на произход, при което е достигнал до неправилния извод за липса на предпоставки за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република Б.. Изразено е искане за отмяна на оспореното решение.

Ответната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез процесуалния си представител юрисконсулт К. оспорва жалбата, като неоснователна, като изразява искане същата да бъде отхвърлена.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че Ч. А. е [дата на раждане] в [населено място] - Н., гражданин на Н., народност – ибo, религиозна принадлежност – християнин.

Производството пред Държавната агенция за бежанците при МС е открито с молба рег. № УП 5649/19.12.2012г. на ДАБ при МС за предоставяне на статут. В интервю от 20.12.2012г. чужденецът е заявил, че е напуснал Н., защото има семейни проблеми.

С решение № 3594 от 07.01.2013г. е образувано производство за предоставяне на статут по ЗУБ на основание чл.67в, ал.1 ЗУБ и чл.13 от Регламент № 343/2003 на Съвета. В интервю от 28.01.2013г. Ч. А. потвърждава, че е напуснал Н. поради наличие на семейни проблеми. Пояснява, че след смъртта на баща му неговите братя са предявили претенции за собствеността му и застрашават живота на жалбоподателя. Заявява, че не е арестуван, нито осъждан и не членува в политическа партия.

В интервю от 20.02.2013г. чужденецът заявява, че причината да напусне Н. е, че се страхува за живота си, тъй като е заплашван от чичовците си – братя на баща му, които искат да притежават собствеността, останала след смъртта на баща му и не искат да му признаят правата на наследник. Потвърждава също, че не е имал проблеми с властите и не е получавал заплахи от друго естество и с друг източник.

Постановено е решение на председателя на ДАБ № 335/12.03.2013г., с което на осн. чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Административният орган е приел, че по отношение на Ч. А. не са налице условията за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, тъй като анализът на заявените в хода на производството факти и обстоятелства не дават основания да се приеме, че жалбоподателят е бил принуден да отпътува от Н. поради реална опасност от изтезание или нечовешко и унижително отношение. Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване не се установяват. Административният орган се позовава на справка вх.№ 01-362/17.01.2013г. на Дирекция „Международна дейност и Европейски бежански фонд”. Изложени са данни, че проведените през 2011г. във Федерална Република Н. избори са определени от анализаторите като най-честните във все още прождащата демократична държава, преминала през дълъг период на военно управление и преврати. Независимо от добрата оценка на анализаторите, след изборите е наблюдавано насилие, изразяващо се в бунтове на група мюсюлмански младежи в северната част на страната, които предизвикват като реакция отмъщение срещу мюсюлманите. Броят на загиналите е повече от 300 души. От тези данни председателят на ДАБ е направил извод, че не може да се направи обосновано заключение, че Н. се намира в състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт. От анализа на информацията, независимо от оценяването на положението в някои части на страната като несигурно, насилието не може да се определи като безогледно. З. произхожда от южната част на страната, където християните са по-многобройни и ситуацията е по-спокойна. Изложен е извод, че в бежанската история на жалбоподателя не се съдържат данни, от които може да се направи извод за съществуване на преследване и заплаха за живота. Предвид информацията, че ситуацията в Н. не достига до границите на въоръжен конфликт и поради липсата на

тежки и лични заплахи във връзка с такъв, не се установяват предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут и не е налице необходимост от предоставяне на разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009г. на Съда на Европейските общности /С./ по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/1983 ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 22.03.2013г., а жалбата срещу него е подадена на 29.03.2013г. - в преклузивния срок по чл.87 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване съобразно чл. 145, ал.1, т.1 АПК индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Производството е по общия ред и е образувано на основание чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2, вр. чл. 68, ал.1, т.1 ЗУБ. Оспореното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС на Б. като компетентен орган. Същото е мотивирано съобразно чл.59, ал.2 АПК, като при издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения. Чужденецът е регистриран на 19.12.2012г. След регистрирането на молбата на чужденеца с него е проведено интервю съобразно чл.63а, ал.1 и ал.3 ЗУБ на 20.12.2012г., а следващите са съответно на 28.01.2013г. и на 20.02.2013г. Изискано е писмено становище на Държавна агенция „Национална сигурност” съобразно чл.58, ал.7 ЗУБ. С писмо рег. № Т- 890/06.02.2013г. директорът на Специализирана дирекция „Т” – ДАНС е изразил становище, че не възразява да бъде предоставена закрила на чужденеца в Република Б..

Разпоредбите на чл.8 и чл.9 ЗУБ дават легална дефиниция на основанията за предоставяне на статут на бежанец: когато чужденецът 1.основателно се страхува от 2. преследване поради 3. своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

- 1.смъртно наказание или екзекуция;
- 2.изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание;
- 3.тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Установява се от протоколите за проведени интервюта с жалбоподателя, че същият не е имал проблеми с властите в Н., не е бил преследван, арестуван или осъждан. Мотивира страха си от преследване с наличието на заплаха от страна на братята на починалия му баща. Според представените от жалбоподателя данни, проблемите са от икономически характер. Не се твърди за наличие на заплахи с политически характер. Жалбоподателят не твърди, че членува в политическа партия или групировка и не твърди да е участвал в мероприятия, насочени срещу властите в Н..

При тези данни съдът приема, че спрямо жалбоподателя не е било осъществено преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини. От проведените интервюта става ясно, че той не е имал проблеми с официалните власти, не е бил член на политическа партия или организация. Няма данни за осъществявани спрямо него арести и задържания по политически причини. От изложеното следва, че административният орган основателно е отказал да предостави статут на бежанец.

В случая не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, т. 1-2 от ЗУБ. В интервютата и в подадената жалба, жалбоподателят не прави твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция в Н.. Ето защо с постановеното решение административният орган не е допуснал нарушение на материалния закон съобразно отменителното основание по чл.146, т.4 АПК. По отношение на Ч. А. не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на С. по дело № С-465/07, на чл. 15, б. „в”, от Директива 2004/83/ЕО на Съвета на ЕС, във връзка с чл. 2, б. „д” от Директивата, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в решението на С. е признато правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт. В обжалваното решение е направена преценка на ситуацията в Н. и правилно е установено, че там не е налице нито, вътрешен, нито международен въоръжен конфликт.

Видно от приложената от ответника справка относно Н., в страната съществува напрежение и се наблюдава насилие, породени от действията на бунтовническа групировка на Б. Х. и от З. за съвместно изпълнение на военни задачи, но независимо от оценяването на положението в някои части на страната като несигурно, насилието не може да се определи като безогледно. Следователно въоръженото насилие не следва да се определя като продължително, съгласно дефиницията за вътрешен въоръжен конфликт. Спрямо жалбоподателя не се установява наличие на висока степен на риск в държавата му по произход, не се представят доказателства, установяващи сериозни и потвърдени основания да се приеме, че той лично е обект на заплаха и само поради присъствието му там животът му е застрашен. Отправените към него заплахи, според твърденията му са от личен характер и техен източник са роднини на починалия му баща.

По изложените съображения, като е отказал предоставяне на статут на бежанец по чл.8, ал.1 ЗУБ и хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ и е обсъдил по чл. 35 АПК релевантните за това факти, административният орган е постановил решение, което е в съответствие с приложимите законови разпоредби. Предвид изложеното,

съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на материалните и процесуалните правила по издаването му, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд – София град, I отделение, 16-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ч. А., гражданин на Н., срещу Решение № 335 от 12.03.2013г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му, с касационна жалба, пред Върховния административен съд на Република Б..

Административен съдия: